

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

Kis Titi

MÓRA

Takács Viktória rajzaival

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

KiS TiTi

Takács Viktória
rajzaival

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

Kis Titi

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A kötet megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

Nemzeti Kulturális Alap

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása - beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését,
nyilvánossághoz közvetítését - szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezményrel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Böszörményi Gyula jogutóda

© Takács Viktória, 2024

© Móra Könyvkiadó, 2024

Aprócskáék

Megtörtént egyszer, hogy Kis Titi messze földön híres nagycsoportos óvoda és homoksütipék rettentő mód elkámpicsorodott – vagyis hogy bűnnek eresztette a fejét, a szája sarka legörbült, s (bár ez egy nagycsoportos óvodához aligha illik) majdnem el is sírta magát. Szerencsére ez épp aznap történt, mikor a szülei ezerfelé szaladtak, így Kis Titit a nagymamájára bízta. A nagyik pedig – ezt mindenki tudja – azonnal észreveszik, ha az unokájuknak nyomja valami a szívét. Nem is telt bele félficcenésnyi idő sem, és Kis Titi nagyija lekváros kenyeret tett az unokája elé, majd így szólt:

– Látom, akkora gondmanó ül a válladon, hogy alig bírod el a súlyát.

– Gondmanó? – kerekítette nagyra a szemét Kis Titi.

– Az bizony, egy gondmanó – biccentett a sokat látott nagymami. – Amolyan vasfejű, ólomfenekű szerzet, aki mindig megérzi, ha

valakinek bánata van. Ilyenkor az illető vállára ül, hogy rettentő súlyával még mélyebbre nyomja őt a szomorúságba.

Kis Titi előbb a jobb, majd a bal vállára pislogott, de egyikén se látott senkit.

- A gondmanók láthatatlanok - magyarázta nagyi. - A súlyukat viszont mindenki érzi, aki bánatos.

- Aha, értem már - biccentett beletörődve a messze földön híres nagycsoportos óvoda és homoksütipék, és nem nyúlt a lekváros kenyérhez, mert úgy érezte, a szomorúságtól még a kezét se tudja felemelni.

A nagymami csak nézte-nézte töpörtyű unokáját, majd harciasan fakanalat ragadott, és edényt zörgetve, hűtőajtót nyitogatva-csukogatva főzéshez fogott. Méghozzá nem is akármilyen főzéshez! Kis Titi rögvest látta, hisz korábban történt már ilyen, hogy az ő nagyija most varázslötty-főzésre készül! Naná, hogy arra, mivel - ideje

végre elárulnom - Kis Titi nagymamája titokban tündérboszorkány volt. Nem olyan vihogós, seprűn röpködő, vasorrú és bibircsókos fajta, mint az ijesztő mesekönyvekben. Á, dehogya! Inkább afféle napsugárnevetésű, biciklin suhanó, viccesen fintorgó, ragyogószemű-féle. Olyan, aki minden bajra tud egy-egy varázsfőzetet, varázsmondókát, varázs-

sütit vagy épp varázscuppantós összevissza puszilást – mikor melyikre van szükség.

Szóval ez a nagyi most épp megint főzni készült. A messze földön híres nagycsoportos óvodás és homoksütipék érdeklődve nézte, hogy serte-pertél, sűrög-forog, serdül-perdül ide-oda a konyhában. Közben a fránya gondmanó még mindig ott ült a vállán, úgyhogy a szomorúsága csak nem akart múlni.

– Nyomja még? – kérdezte nagyi, röpké pillantást vetve unokájára.

– Nyomja bizony, ahogy csak az ólomfenekétől kitelik – sóhajtott Kis Titi.

– Ha elárulnád, miért telepedett rád, talán nem nyomná annyira.

– Azért nyom, mert kicsi vagyok – bugygyant, böffent, bugyborékolt ki hirtelen Kis Titiből titkos bánatának keserű oka. – Aprócska, nyúlfarknyi, töpszli, picurka, kurta, zsebbe való, törpméretű... Egyszóval: a-la-csony!

– Nocsak! – hökkent meg nagyi. – Szerintem óvodásnak épp jókora vagy.

- Annak igen, de különben... - legyintett Kis Titi. - Tudod, engem mindenki csak bánt, szurkapiszkál és leszid amiatt, hogy ilyen aprócska vagyok.

- Ki merészel ilyen tenni? - harciaszkodott a nagymami, csöpögő faknalát úgy lengetve, hogy a konyhában egyből minden csupa tejpötty lett.

- Például az apu - bökte ki nekikeseredve Kis Titi. - Mindig azt akarja, hogy az utcán szorosán fogjam a kezét, és úgy menjek vele.

- Persze, hisz nem szeretne elveszíteni - bólintott nagyi. - Ezzel mi a baj?

- Az, hogy ő óóóriásiakat lép, és iiszonyúan magas, én viszont csak kicsiket tudok lépni, és picike vagyok. Képzeld csak el, milyen lehet így sétálni! Ha apuval megyünk valahová, az nem is séta, inkább félelmetes futóverseny, ahol nekem úgy kell csimpaszkodnom a kezébe, mint kismajomnak a faágba. Apu mégis mindig azért morog, mert lassú vagyok és ügyetlen.

- Aha, ezt értem - sóhajtott nagyi. - És ki szokott még piszkálni?

- Az anyu - bökte ki bánatosan a hírneves nagycsoportos óvodás és homoksütipék, s ha

lehet, a válla még mélyebbre görbedt a gondmanó ólomülepének súlya alatt. – Ő mindig azért veszekszik velem, mert nem eszem rendesen az asztalnál.

– Persze, hisz nagy vagy már, hát illik szépen enned – bólintott nagy.

Ekkor Kis Titi, aki az asztalnál ült, előrébb hajolt, hogy mutassa: a széken ő épp csak akkora, hogy az orra a tányéron heverő lekváros kenyérig ér, ha pedig meg akarja fogni, nyújtóznia kell.

– Anyu folyton leszid, mert szerinte csak turkálók az ételben, pedig én *tényleg* próbálom megtalálni a húst, a krumplit, a zöldborsót fentről, a magasból – magyarázta Kis Titi. – És persze azért is haragszik, ha végül az ölembe potyog minden.

– Most már ezt is értem – sóhajtott ismét nagy, s közben megkavarta a halkán bugyogó, mézsárga varázsfőzetet. – Van-e még valaki, aki az apróságodért piszkál?

Kis Titi nem felelt, csak lehajtotta a fejét, s két gilinggalangozó lábát nézte.

– Halljam, Titi, ki szokott még bántani? – guggolt mellé nagymamája. – Nekem elmondhatod, ki az, s akkor én majd jól ellátom a baját.

– Az nehéz lesz, mert bizony te vagy az! – bökte ki Kis Titi.

